

Мій край

Притихли в сумах бджоли-медовари,
А я виходжу тихо за село.
Пірнуло сонце у пухнасті хмари,
Розхлюпавши малинове тепло.

Легенько вітер дражнить павутинку,
Вслухаючись у ніжну синяву,
Помилуватись небом на хвилинку,
Всідаюсь на нескошену траву.

Всідаюсь під кущем старого глоду,
Й ловлю, неначе спалах, відкриття.
Яке ж бо серце чисте у природи,
Й таке воно невинне, як дитя.

Лоскочуть подих квіти розпашілі,
Довіжливо літає стрикоза.
І від тремтіння внутрішньої хвилі,
На очі навертається сльоза.

І в мить таку, і від такого стану,
Про край цей, землю цю скажу усім,
Любити я його не перестану,
Бо він живе у подиху моїм.